

(2/4) Blandad kompott. Luleå Symfoniorkester och kören Northern Light gjorde gemensam sak och framförde musikal, filmmusik och klassiskt. | Bild: Kenny Johansson

Misslyckad musikalisk ambition

00:04 | 16-02-28 [Kommentera](#)

KONSERT Medverkande: Luleå Symfoniorkester, Northern Light, dirigent Anders Sundström, solist Edward Wikström, konferencier Morgan Stenberg.
Plats: Studio Acusticum.
Längd: Cirka 90 minuter exklusive paus.
Publik: 260.

"Euforiskt - klassiker men inte bara klassiskt"

Med "Euforiskt - klassiker men inte bara klassiskt" vill arrangörerna döda pretentionerna kring klassisk musik. Detta gör man genom att blanda standardfavoriter från den klassiska musiken med populära musikal- och filmmusiknummer. Ambitionen är det inget fel på, men någonstans måste ett missförstånd uppstått. Jag tror nämligen inte att tanken var att också döda den klassiska musiken.

Det finns ett antal faktorer som sänker denna konsert. Till att börja med har jag aldrig tidigare sett en så uttråkad orkester. Den musikaliska repertoaren lider som Jesus på korset under bristen på engagemang. Overtyren ur "Wilhelm Tell" har något likstelt över sig. Till och med det välkända temat låter som att det kört fast i lera, vilket inte förbättras av Anders Lundströms sävliga dirigering.

Barcarollen ur Offenbachs "Hoffmans äventyr" går inledningsvis an, men spolieras av sopranstämmorna, vilka äger något av karaktären hos smutsigt glas. De höga tonerna fungerar helt enkelt inte för kören, vilket är ett genomgående problem. Den klassiska brudkören ur Wagners "Lohengrin" saknar allt det bombastiska man vanligtvis förknippar med Wagner. Först i körstycket ur "Nabucco" av Verdi hittar kör och orkester lite känsla tillsammans, och det blir också det bästa av kvällens klassiska nummer.

Då är filmmusiken faktiskt bättre. I sviten ur "Sagan om Ringen" lever orkestern upp. Känslan framkommer, främst i de bombastiska och de långsamma partierna med sina flytande harmonier. Gossolisten Edward Wikström gör också ett berömvärt framträdande. Detta är faktiskt kvällens bästa stycke. Samtidigt är det ett symptom på att något är gale när en svit ur "Sagan om Ringen" sopar golvet med Verdi, Rossini och Wagner.

Men uppräckningen är inte bestående. "America" ur "West side story" är ungefär lika medryckande som en utstuderat långsam högläsning av ett protokoll från kommunfullmäktige och "Gråt inte mer Argentina" ur "Evita" är ett sömnpiller. Störst behållning har kvällen av konferencieren Morgan Stenberg. Anekdoter om kompositörerna och historier om hur verken kom till levereras med hans sedvanliga, proffsiga lätthet.

I det stora hela påminner "Euforiskt - klassiker men inte bara klassiskt" om ett otympligt skepp som seglar i tjära. De stående ovationerna måste antingen vara ett tecken på ironi eller ett utspel av oproportionerlig optimism.

Simon Olofsson